

răspunde: "Adevărat c-a înviat!". Copiii se-ntrec dând ciocota. Cele mai tari ouă sunt cele ascuțite la vârf. Oul câștigător are drept de proprietate asupra oului spart..

Oamenii se salută cu "Christos a înviat!", răspunzându-se: "Adevărat c-a înviat!". Se urează "Sărbători fericite!".

Nu-i bine să pleci de-acasă în ziua de Paști. Se petrece în familie.

A doua zi de Paști, de vreo 50 de ani, se merge cu stropitul la prieteni.

Nu se mănâncă carne de pasăre, să nu-ți împrăștii norocul.

Cojile de nucă se aruncă în drum, să fie călcate de oameni ca să ai nuci multe în anul acela.

După ce se vine cu pasca de la biserică, se zice "Christos a înviat". Se face semnul crucii pe pască înainte de a o tăia. Se da pască la toate păsările și animalele.

Înainte de masa de Paști și după mâncare, se cântă "Christos a înviat din morți..." de trei ori.

A doua zi de Paști se organizează mare bal, cu muzică selectă.

A treia zi de Paști se fac vizite la neamuri și prieteni, se iese la "iarbă verde".

Cicârlău, 2003

Colecția IOAN STRETE

Jocuri de Paști: "Sticul"

În Bârsău Mare mai este și azi un obicei practicat în ziua de Paști de către fete și flăcăi, numit "Sticul" (Spicul). Aceștia, dacă era zi frumoasă, se adunau în timiteul de pe deal, la biserică veche de lemn, aflată cam la 50 de metri de biserică nouă.

După biserică, se așezau unul în spatele celuilalt, doi câte doi, ținându-se de mână, iar în fața lor se afla un băiat sau o fată, fără pereche, rostind:

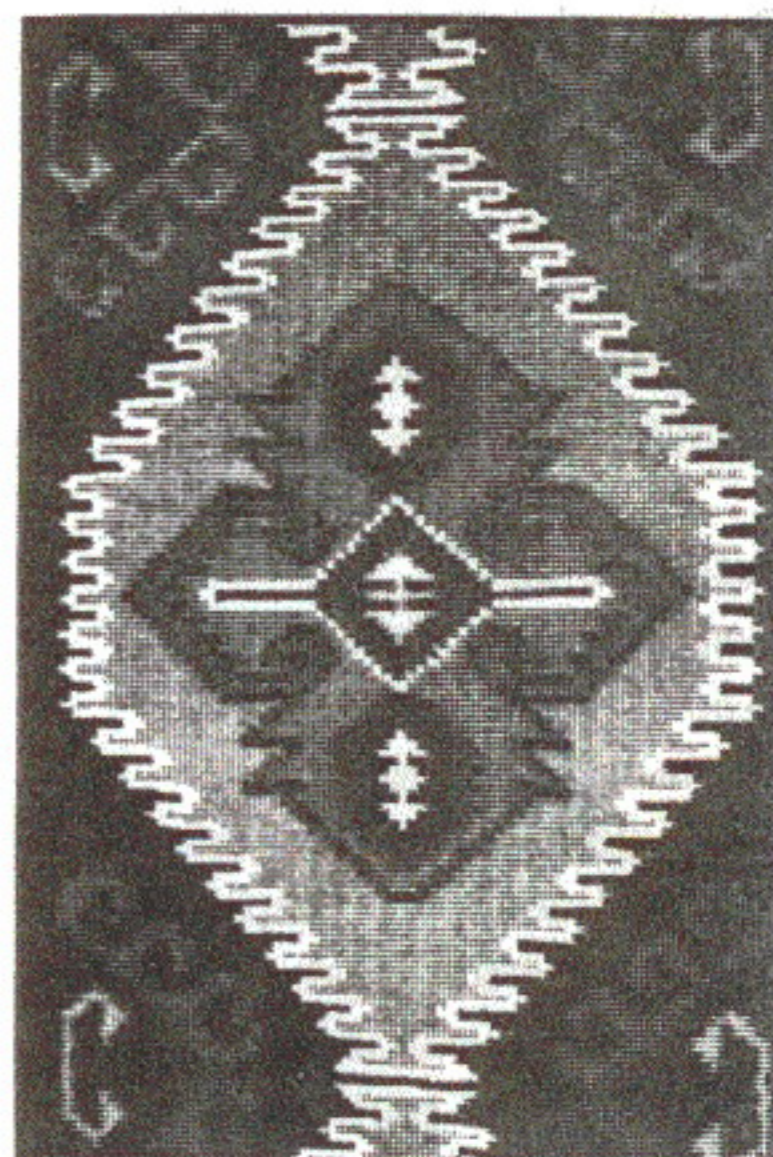
Stic,	Tri-nainte,
Doi boi	Tri-napoi!
Pe dinapoi,	Stic!

La auzul ultimului cuvânt, ultimii doi din rând se desprindeau și fugeau, fiecare în sens opus, înconjurând biserică și să se atingă când se întâlnesc. Cel care nu avea pereche căuta să-l atingă el pe unul dintre cei care fugeau, făcând astfel o nouă pereche și așezându-se în fața rândului. Cel rămas fără pereche trebuia să "sticuiască", el/ea. Fiecare încerca să nu-și piardă perechea. Dacă perechea era formată din două fete, băiatul care sticuia căuta s-o prindă pe cea care-i era mai dragă.

La joc asistau părinții, rudele tinerilor, nu rareori, de pe margine, sugerându-le pe cine să prindă. Dar și cel care alerga, dacă-i plăcea de celălalt/cealaltă, se cam lăsa prins.

Baia Mare, 2003

Ce-i în mână,
Nu-i minciună.

Puținé zare se vede,
Nu știu zarea-i puținé
Ori zine Pinteia pân' ie
Cu vreo zece, doisprăzece -
Vreu să taie un berbece,
Să îl împărta frățește
Cum și Dumnezeu voiește.
Pinteia de loc se scula,
La căldare se lua
Și din gură-așe striga:
- Dragii mei, fărtații mei,
Care fârtat s-a aflare
Să margă la Baia Mare
După pâine, după sare,
După praf din cel mai tare,
După lin, după pelin,
După tri cupe de zin?
Numa unu s-o aflat
Care-o fo' mai slab de cap,
Cătră Pinteia-așe-o strigat:
- O, Pintiucă, io m-oi duce
Și de tâte ț-oi aduce
De mi-i da murguț păret
Și de coamă săbdiet.
- Io îți dau murguț păret
Și de coamă săbdiet!
Și pe murgu-o-ncălecat
Drumu lung că l-o luat;
Și-n Baia dacă-a picat:
- Bună zua, băieșii!
- Sănătos, dragu badii,
Tu ești fârtatu Pintii?
Spune-mi de moartea Pintii
Că cu bani te-oi cumpăni:
Întâie cu talerii,
A doua cu husoșei
Și-a tria cu mânântei.
- Moartea Pintii nu v-oi spune
De mi-ț pune pe cărbune,
Moartea Pintii nu ț-oi dare
De mi-ț pune pe frigare!
- Măi fârtate, fârtătură,
Ascultă-ne vorbele:
De ești tu fârtat cinstit
Spune-ne moartea Pintii,